

Фізична економіка українців (в системі Людина – Природа – Суспільство)

Проблема

Глобальні екологічні і економічні кризи, які охопили цивілізацію на початку ХХІ століття заставляють людину, наукову спільноту шукати пояснення не лише причин цього, а головне знайти і запропонувати реальні, практичні шляхи виходу із цих криз. Ситуація, що склалася, сьогодні, в світі - це ще одне підтвердження пророчого наукового передбачення, яке зробив на початку минулого століття В. І. Вернадський, про "вступ людства в еру співрозмірності його впливу на загально планетарну картину еволюції життя на Землі із впливом геокосмічних процесів". В єдину логічну систему вибудовуються попередження великих гуманістів минулого, які пророчо відчували смертельну небезпеку безмежного нарощування насилля суспільства над Природою в цілому і над Людиною, як основної складової Природи зокрема. Людина одночасно є частиною Природи і частиною Суспільства в цілому. Ці впливи не є рівноцінними. Вплив суспільства в цілому на природу, антропогенна дія є незрівнянно більша, ніж вплив однієї людини на Природу. Відповідно Природа на кожную окрему людину впливає менш помітно і значимо, ніж на суспільство в цілому. В цьому можливо полягає один із парадоксів і причин екологічної кризи, а саме в недостатньому чи взагалі відсутньому ефективно оберненому зв'язку, гармонічного розвитку суспільства Людей в Природі.

Глобальні кризи сучасності це відображення особливих властивостей системи: Людина - Природа – Суспільство. Нинішня ситуація в світі характеризується не лише екологічною кризою, але й глобальними соціальними кризами економіки, політики, культури і духовності.

“Чому так виходить, що людина, яка отримала повну перемогу над природою, перетворилась у в'язня власних творінь, та ще із загрозою знищення самого себе?” (Е.Фром). Відповідь на це питання складається із двох частин: техногенної і людської або природної. Остання – це наслідок моральної, духовної кризи, яка охопила саму сутність Людини. Лише техногенними шляхами людині сьогодні не вдається ефективно побороти глобальні кризи, які охопили всі сторони життя людини.

“Потрібна глибока моральна перебудова самого духу і змісту людської культури. Іншого шляху у нас немає. Стратегія цивілізації повинна бути полагоджена із стратегією Природи” М. М. Мойсєєв.

Глобальні протиріччя або принципи стабільного розвитку суспільства

Розглянемо глобальні протиріччя дещо уважніше, з посиланням на нові принципи управління у всіх сферах життєдіяльності суспільства, які розроблені на кафедрі стійкого інноваційного розвитку Університету природи, суспільства і людини “Дубна”, під керівництвом професора Б. Большакова (Єдина Енергетична Валюта Geo-GEN 02.18.2009).

Сьогодні необхідно говорити про стійкий розвиток суспільства, оскільки інші міри не допомагають і певно не зможуть допомогти. Уряди багатьох країн в розгубленості, вони шукають, проте не можуть знайти адекватні відповіді на поставлені кризою питання. Коли на поставлені питання немає відповіді, то необхідно інакше сформулювати питання.

Поставити інакше питання – це означає перейти до іншої системи координат, в інший вимір, де відповідь існує, де відповідь достатньо ясна і може стати основою програми практичних дій і бути ефективно реалізована.

На думку Б. Большакова сучасний світ переживає системну, багатомірну кризу, складовими якої є екологічний, демографічний, продовольчий, енергетичний, валютно-фінансовий та інші кризи, в основі яких і закладено глобальні протиріччя. Основні із яких чотири:

- Протиріччя між просторовою обмеженістю Землі, її ресурсів і необхідністю збереження розвитку людства в необхідній перспективі;
- Протиріччя між смертністю індивідуума і геологічною вічністю явищ життя;
- Протиріччя між випереджаючим ростом використанням природних ресурсів і обмеженим відтворенням корисної потужності біосфери Землі;
- Розрив між реальною потужністю виробленого суспільством валового продукту і спекулятивним капіталом, який незабезпечений реальною потужністю.

Не існує ні одного продукту чи послуги створювання в будь-якій сфері життєдіяльності суспільства на виробництво якого не потрібно було б витратити час і потужність (енергію).

Зауважимо, що з часу Бреттон-Вудської конференції, що відбулась у 1944 році, реальний валовий продукт виріс в чотири рази, а в грошовому виразі (в доларах США) - в 40 разів.

В резолюції Італійського парламенту №192 2002 року зафіксовано: “Прояв кризи світової фінансової системи характеризується зяючим розривом між обсягом спекулятивного капіталу в 400 трлн. доларів (із яких 140 трлн. приходяться на США) і розмірами світового валового продукту всього в 40 трлн доларів”.

З часу резолюції Італійського парламенту вказаний розрив не лише не зменшився, а й досягнув критичної відмітки, аналогічної позначки світової кризи 20-х років минулого століття (Л.Ларуш).

Світова криза – це перш за все криза ринкової економіки, коли натомість надійної і стійкої міри вартості використовується нестійка, незабезпечена реальною потужністю спекулятивно грошова міра. Нерозуміння цього заводить проблему ніби в глухий кут (Л.Ларуш, Г.Одум, М.Шлессер та інші).

Сьогоднішня світова валютно-фінансова криза – це прямий наслідок грубого порушення фундаментальних законів збереження і розвитку життя, які найбільш точним чином визначаються в універсальних мірах потужності із загальним законом розвитку Природи.

Для виходу із глобальної кризи і переходу до стратегії стійкого розвитку необхідно перейти до монополярного світу і створення фінансових центрів, що збільшить самостійність національних валют і зменшить залежність від спекулятивного капіталу.

Проте, лише такого шляху недостатньо. В цілому світ єдиний і потрібно розробити універсальні вимірювання розвитку глобально системи, загальнообов'язковим для всіх країн світу, побудованого на природничо-науковій основі.

Фізична економіка Подолинського

Важливим об'єктивним принципом стабільного розвитку суспільства є другий принцип, зазначений вище, як протиріччя між смертністю індивідууму і геологічною вічністю явищ життя. Це протиріччя вирішується шляхом пізнання і вірного використання людиною повсякчас фундаментального закону розвитку життя як космічного процесу. Фундаментальний внесок в розвиток цього закону зробили вітчизняні вчені С. А. Подолинський, В. І. Вернадський і М. Д. Руденко.

Розвиток живої системи має місце, якщо з часом зростає її можливість діяти або інакше має місце зростання реальної потужності. І навпаки, якщо реальні можливості живої системи з часом зменшуються, тобто зменшується її реальна потужність, то ми маємо, по суті, деградацію із послідуною смертю. Стратегія стійкого розвитку повинна використовувати, в першу чергу, цей Закон.

З позиції природничих наук, саме Життя (як явище) існує на Землі за рахунок використання розсіяної сонячної енергії. Рослини поглинають сонячне випромінювання, яке поступає на поверхню Землі, зв'язують його, концентрують, перетворюють через фотосинтез в речовину і таким чином дають існування всьому тваринному світу Землі, в тому числі і людям. Саме про те, що людська життєдіяльність має безпосереднє відношення до процесів концентрації енергії сонячного випромінювання на Землі, першим із людей виразив цю думку послідовно і ясно в середині XIX століття українець С. А. Подолинський.

Процес людської праці – це такий процес природи, який можна рахувати підсилювачем потужності. Для підсилення потужності необхідно “уловлювати” потоки енергії. Простим приладом такого саме в природі є фотосинтез, який і забезпечує ріст рослин.

Ефект підсилення потужності прямо проявляється в умовах сільськогосподарського виробництва: затрати енергії землеробства на зорювання, засівання, доглядом за посівами і збирання урожаю, менше ніж той запас енергії, який під впливом енергії сонця накопичений в самому урожаї. Частина цієї енергії цілком достатня для виконання всіх робіт майбутнього року, а надлишок і створює субстанцію “додаткового продукту”. Та частина енергії, яка дозволяє виконати всі роботи наступного року, що характеризує процес “простого відтворення”, це і є ті самі 100%.

В цьому і розкривається природа “додаткового продукту”. Саме цей результат С. Подолинського, який ним викладено в його праці “Праця людини і його відношення до розподілу енергії”, яку він вперше видав в Парижі в 1880 р. На жаль, ні в Росії, як і в Радянському Союзі ця праця не була видана. Фундаментальна праця Подолинського базувалась не на постулаті “диктатури пролетаріату”, а на глибокому знанні основного закону світобудови, гармонічно спряжена “Єдність” множини протилежних начал”. Це явно не вписувалось в парадигму теорії “перманентної революції”, політичної економіки Маркса, обнародованої в його першому томі “Капіталу”.

По Подолинському людина перетворює один вид енергії в інший і, таким чином, являється творцем на землі і ним першим започатковано Фізичну економіку. Основний висновок із фізичної економіки Подолинського полягає в тому, що для стійкого розвитку суспільства повинно бути бережне відношення до природних ресурсів і на затрачену людиною калорію повинно бути отримано не менше 20 калорій відновлювальної енергії.

Робота С. Подолинського мала приголомшливий вплив на К. Маркса, який після ознайомлення із нею, з самим С. Подолинським, припинив видання 2 і 3-го томів “Капіталу”. Припинив працю над 4-м томом і розпустив 1-й “Інтернаціонал”. Проте Енгельс залишився на догматичних позиціях, усе повернув назад, а троцькісти скрили роботу Подолинського і не допустили її видання в радянському Союзі.

Більше 100 років тому, український геній Сергій Андрійович Подолинський в пух і прах розбив теорію Мальтуса про “надлишкове” населення Землі. Він показав, що при правильному використанні і розподілі енергії людством. Земля в стані прогодувати біліони землян.

Лише зараз ніби починається процес усвідомлення і розуміння правильності ідей С. Подолинського. Основна праця його особливо актуальна зараз, коли малочисельні транснаціональні компанії через ЗМІ вдовблюють більшій половині людства думку про “необхідність” скорочення чисельності населення Землі у зв’язку із нібито недостатністю продуктів харчування. Крім, цього для переконливості цього штучно створюють продуктивний дефіцит, доводять цілі країни до масових голодоморів.

Під цей прес екологічного і економічного вимирання, на жаль, потрапляє населення України – країни, де зародилась фізична економіка.

Концепція так званого “золотого мільярду” спростовується і історичним досвідом півтора мільярдного Китаю, який ніколи не вимирав від голоду і теорією нашого видатного співвітчизника.

Закон Подолинського

В фізиці існує четвертий закон термодинаміки, який сформулював засновник синергетики, Пригожин, який в 50-70 роки минулого століття створив теорію дисипативних структур і вперше сформулював четверте начало термодинаміки для нерівноважних процесів, яке приводить їх в стаціонарний стан при мінімумі приросту ентропії. Але предтечею до цього відкриття і була праця С. Подолинського, який, ще раз підкреслимо, вперше в світі визначив корисну еколого-економічну діяльність людей, як процес, що протидіє дисипації або розсіюванню світла. В той же час в протиположному до четвертого закону термодинаміки він сприяє накопиченню сонячної енергії на поверхні землі з метою подальшої її переробки для створення засобів задоволення матеріальних і духовних потреб людини.

Через 111 років праця С. Подолинського була перевидана в Росії і в передмові до цього видання сучасний російський вчений П. Кузнецов справедливо назвав четверте начало термодинаміки “Законом Подолинського”.

В кінці 20-х років ХХ століття, уже через 50 років після Подолинського, видатний філософ і богослов, математик і фізик Павло Флоренський про процес який мінімізує приріст ентропії писав: “Світу протистояв Логос – начало ентропії. Культура є свідомо боротьба з світовим вирівнюванням”. Культура стоїть в ізоляції, як затримці урівнювального процесу Всесвіту, і в підвищена різниці потенціалів у всіх областях, як умови життя, протилежність рівності – смерті”. Інакше це означає, що в точці динамічної рівноваги хаосу і деградації протистойть закон ентропії, через творчу діяльність людини (Homo Faber) забезпечує зміну системи в бік упорядкування, більшої організованості і складності. Цей процес формує в людському співтоваристві феномен культури. Фізично цей процес для біосфери в 40-роки минулого століття австралійський фізик Е. Шредінгер назвав не ентропією.

Вчення Подолинського – Вернадського – Руденка для майбутнього України

На основі наукової роботи С. Подолинського, розробив свою науково-практичну концепцію В. І. Вернадський. Проблема життя і проблема другого закону термодинаміки (проблема смерті) – це дві сторони цілісного розуміння сутності життя як форми руху, коли випромінена, розсіяна теплота (сила життя) має можливість знову зосередитись і почати активно функціонувати. Вчення В.Вернадського про біосферу розглядає всі форми життя в їх

взаємній залежності. “Жива речовина” Вернадського - це не тіло, процес. Лише для цього процесу, як цілого і може бути встановлений той “особливий” обмін речовин в живій природі, який принципово відрізняється від обміну речовин в неживій природі і таким чином В. Вернадський у вченні про живу речовину або біосферу, дослідив природний механізм накопичення вільної енергії в біосфері, а процес активного функціонування концентрованої енергії під впливом трудової діяльності людини викладений ним у вченні про ноосферу. По суті, Вернадський, який прекрасно знав працю Подолинського, успішно узагальнив питання про потік енергії.

По суті, завершив концепцію енергії прогресу М.Д.Руденко, вчений, письменник, філософ, також пророк ХХ століття.

Гроші – це певний засіб для механізмів перерозподілу (розсіювання) саме енергії. Якщо в якомусь місці енергія зменшується, то в іншому вона прибуває. Енергію Сонця людська праця дозволяє накопичувати на планеті Земля. Взагалі не будь-яка діяльність може бути віднесена до поняття праця.

У чистому вигляді – накопичення енергії Сонця здійснюється лише завдяки тим, хто займається землеробством, тобто селян. Всі інші види діяльності так чи інакше відносяться до тих, які пов’язані із розсіюванням енергії, її перерозподілом та використанням для забезпечення власного існування. Отже, гроші – це спосіб розсіювання, або розкрадання енергії.

Сьогодні, на прикладі лише України, добре видно як живуть ті, хто енергію накопичує, тобто селяни, люди які покладають свою особисту енергію для вирощування саме рослинної продукції і ті, хто займається розсіюванням енергії, або інакше – зменшуванням запасів енергії на планеті. Планетарні поклади енергії – вода, нафта, газ – це природний запас всієї сонячної енергії. Видобування природних покладів енергії та споживання, по суті, це процес розкрадання енергії Сонця, яка накопичена на планеті Земля.

Надія України...

М. Д. Руденко в своїх економічних монологах, спогадах добре узагальнив для людства праці С. Подолинського, В. Вернадського і розробив нову теорію “Енергії прогресу”. Автору цих рядків пощастило співпрацювати з цією незвичайною людиною, справді Пророком ХХ століття. Із його слів, коли наш нинішній Президент очолював Уряд країни, Руденко мав зустріч, на якій ознайомив із проблемою енергії прогресу для України і дуже надіявся на те, що ця людина втілюватиме досягнення України в фізичній економіці. Поки, що не сталося, як думалось, але надія є і не мала.

Саме зараз, коли у країні у всіх сферах життя, особливо що стосується самого цінного – здоров'я нації, особливо корінного населення, майбутнього нації дітей, в надто критичній ситуація, яку можна охарактеризувати як екологічний Геноцид нації, праці українців, фундаторів фізичної економіки повинні стати основою принципово новою програмою для нового уряду, для керівників всіх рівнів держави, і саме на новому, або відродженому принципі побудови держави – на енергії Природи, енергії Сонця, Україна підніметься з колін і стане справді центром на планеті Земля, розвитку нової епохи – епохи Водолію, в яку вступає цивілізація.

Три велетні світової науки заснували нову парадигму цивілізаційного розвитку, в першу чергу, для України. Сподіваємось, що саме з України почнеться розвиток нової цивілізації, прийде час України, реалізується процес господарювання на нашій планеті як фізична економіка Космосу.